

La col·laboració: primera base per superar les fronteres

Si bé els articles que habitualment conformen els continguts de LLENGUA I ÚS són per naturalesa diversos, en aquest número la diversitat s'evidencia amb una línia concreta: la presència territorial i el pes específic de la política lingüística a les Illes Balears.

Celebrem amb aquest número dos anys de col·laboració entre les direccions generals de Política Lingüística de Catalunya i de les Illes Balears, acord mutu que ha representat, entre altres línies comunes de treball, la incorporació del Govern de les Illes Balears als consells editorial i de redacció de la revista. La materialització més satisfactòria és aquest número, de clara presència compartida, i que enorgulleix l'equip editor, després d'un any de col·laboració en la revista.

Volem destacar que aquests acords de col·laboració s'esdevenen en un moment i en un context que no els fan gens superficials: és ben cert que el català és llengua oficial en diferents territoris de diferents estats, i que alhora és oficial d'un estat sobirà, Andorra —vegeu l'article sobre la llengua catalana al Principat d'Andorra. És evident també que per nombre d'habitants als territoris on és oficial supera els deu milions de parlants, i que disposa d'una oficialitat territorial i d'una legislació pròpia que li permeten el seu reconeixement i desenvolupament.

Aquests, però, estan limitats pel fet d'aquesta mateixa dispersió territorial i pel fet que la llengua està situada dins d'estats més grans amb llengües internacionals fortes.

Aquest darrer element, sumat a la influència de l'entorn globalitzador, especialment en els mitjans de comunicació i en les noves tecnologies aplicades al treball, actualment tendents a l'exclusió de les llengües sense estat, pot suposar un perill de minorització per a la llengua catalana.

Fins ara no ha estat possible una cooperació interterritorial que protegeixi i promogui el català com a llengua comuna, ni una cooperació o vinculació entre els estats o governs autònoms en el seu conjunt. En aquest sentit, l'article 11 de la *Carta europea de les llengües regionals o minoritàries*, que ha entrat en vigor l'1 d'agost, a l'Estat espanyol, pot obrir noves perspectives, entre les quals hi ha una lectura menys restrictiva de la Constitució espanyola, el foment d'espais de comunicació comuns —si més no aprofitant els ja existents— i una major presència del català en els processos judicials.

Si bé a l'article de Miquel Siguan trobem propostes per a una política lingüística per a Europa, en aquest editorial volem fer palès que serà precisament la col·laboració entre els poders autònoms l'element clau per enfortir la presència del català a Europa, alhora que l'arma bàsica contra la minorització.

I cal fer-ho divulgant l'exemple també i en tot moment del reconeixement de l'estatus d'oficialitat de l'aranès, tot plegat dins la futura configuració lingüística i cultural d'Europa.

Editorial